

Lee Child

ELVARÁZSOLT DOLLÁROK

Lee Child

ELVARÁZSOLT
DOLLÁROK

GENERAL PRESS
KÖNYVKIADÓ

A mű eredeti címe
Killing Floor

Copyright © Lee Child 1997

Hungarian translation © Beke Zsolt

© General Press Könyvkiadó, 2017

Az egyedül jogosított magyar nyelvű kiadás.
A kiadó minden jogot fenntart, az írott és az elektronikus sajtóban
részletekben közölt kiadás és közlés jogát is.

Fordította
BEKE ZSOLT

A borítót
KISS GERGELY
tervezte

ISBN 978 963 643 905 7

Kiadja a GENERAL PRESS KÖNYVKIADÓ
1086 Budapest, Dankó utca 4–8.
Telefon: (06 1) 299 1030

www.generalpress.hu
generalpress@lira.hu

Felelős kiadó KOLOSI BEÁTA
Műszaki szerkesztő DANZIGER DÁNIEL
Felelős szerkesztő SZABÓ PIROSKA
Készült 24,5 nyomdai ív terjedelemben

1. fejezet

Eno étkezdéjében tartóztattak le. Déli tizenkét órakor. Rántottát kértem, valamint kávét. Inkább késői reggeli volt, mintsem ebéd. Átáztam, és fáradt voltam, miután több órát sétáltam a zuhogó esőben, az autópályától egészen a város határáig.

Az étkezde ugyan nem volt túl nagy, de világos volt, és tiszta. Újonnan építették, úgy, hogy a belseje egy átalakított vasúti kocsira emlékeztessen. A keskeny belső tér egyik oldalán a pult futott végig, a konyhát az egyik hátsó kiszögellésben rejtették el. A szemközti falon pedig boksztok sorakoztak. A középső bokszt helyén az ajtó várta a vendégeket.

Az egyik ablak melletti boksztban ültem. Valaki az asztalon hagyott egy újságot. Átfutottam egy cikket az egyik elnökjelölt kampányáról, akire legutóbb sem szavaztam, és most sem fogok. Kint elállt az eső, de az ablaküvegen még látszódtak a cseppek. Aztán megpillantottam a murvás parkolóba kanyarodó járóautókat, amelyek nagy sebességgel közeledtek, majd csikorgó kerékekkel megálltak. A rendőrségi lámpák villogtak és forogtak, piros és kék fények játszottak az ablakon ülő esőcseppeken. Az ajtók kivágódtak, és rendőrök ugrottak elő, mindegyik autóból kettő, kibiztosított fegyverrel. Kettőnél revolver volt, a másik kettőnél puska. Komoly bevetésnek nézett ki. Az egyik revolveres és az egyik puskás hátraszaladt, a többiek az ajtóhoz siettek.

Én csak ültem, és figyeltem őket. Tudtam, hogy kik tartózkodnak az étkezdében. Egy szakács a konyhában, két pincérnő, két idős férfi és jómagam. Értem jöttek. Még fél óra sem telt el azóta, hogy átléptem a város határát. Az épületben lévő másik öt ember valószínűleg a születésétől kezdve itt élt. Ha valamelyikükkel lett volna valami baj, csak egy zavarban lévő őrmester érkezett volna. Bocsánatkérően mo-

tyogott volna valamit, majd megkérte volna az illetőt, hogy menjen el vele a kapitányságra. Tehát nem egyikük miatt siettek ide felfegyverkezve. Értem jöttek. Bekaptam egy falat rántottát, és egy ötdolláros csúsztatam a tányér alá. Négyrét hajtottam az újságot, és a kabátzsebembe dugtam. Az asztalon tartottam a kezem, és megittam a kávémat.

A revolveres pasas az ajtónál maradt, leguggolt, és a fegyvert két kézzel tartva a fejemre célzott. A puskás férfi is közelebb lépett. Fürgé mozgású, sovány fickók voltak, élére vasalt egyenruhában. Minden egyes lépésük tankönyvi példa. A revolveres az ajtóban viszonylag nagy pontossággal tudja fedezni az egész helyiséget, míg ilyen közélről a puska ki tudná loccsantani az agyamat. Nagyot hibáztak volna, ha fordítva helyezkednek el. Előfordulhat, hogy a revolverrel nem találna el ilyen közélről, a puskának pedig akkora a hatótávolsága, hogy a letartóztatásomra érkező tiszttel és a mögöttem ülő idős úrral is végezne, ha az ajtóból tüzelnének vele. Eddig jól végzik a dolgukat. Efelől semmi kétség. Náluk van az előny. Efelől sincs semmi kétség. A keskeny bokszt csapdába ejtett. Nem volt nagy mozgásterem. Kinyújtottam a karom az asztalon. A puskás rendőr közelebb lépett.

– Rendőrség! Ne mozduljon! – kiáltotta.

Olyan hangosan üvöltötte, ahogy csak tudta. Egyszerre adta ki magából a feszültséget, és próbált megrémisíteni engem. Tankönyvi példa. Harsogó, dühös kiáltozás, hogy megrémítsük a célpontot. Fel-emeltem a kezem. A revolveres pasas elindult az ajtótól. A puskás még közelebb lépett. Túl közel. Ez az első hibájuk. Ha úgy tartotta volna kedvem, akkor a puska csöve után kapok, és a mennyezet felé fordítom. Talán egy lövés a mennyezetbe, egy könyöklés a rendőrtiszt arcába, és máris enyém lenne a puska. A revolveres odébb lépett, nem kockáztathatta meg, hogy esetleg a kollégáját találja el. Az mindkettejük számára balul sülné el. Én viszont csak ültem ott fel-emelt kézzel. A puskás még mindig kiáltozott és toporgott.

– Feküdjön le a földre! – üvöltötte.

Lassan kicsúsztam a bokszból, és a revolveres pasas felé nyújtottam a csuklómat. Nem fogok lefeküdni a földre, két ilyen vidéki nyik-hajnak biztosan nem. Még akkor sem, ha ágyúkkal érkezne az egész rendőrkapitányság.

A revolveres pasas őrmester volt, és egészen nyugodtan viselke-

dett. A puskás fedezte, miközben az őrmester eltette a fegyverét, levette a bilincset az övéről, és a csuklómra kattintotta. A különítmény másik két tagja a konyha felől lépett be az étkezdébe. Megkerülték a pultot, majd a hátam mögött helyezkedtek el. Alaposan megmotoztak. Az őrmester nyugtázta a kollégái bólogatását. Nem volt nálam fegyver.

A konyha felől érkezett két rendőr megragadta a könyökömet. A puskát még mindig rám szegezték. Az őrmester előrelépett. Átlagos magasságú, sportos, sovány férfi, a bőre napbarnított. Korombeli lehetett. Baker őrmesternek hívták az inge mellzsebe fölé tűzött névtábla szerint. Rám nézett.

– Letartóztatom gyilkosság vádjával – közölte. – Jogában áll hallgatni. Bármilyen, amit mond, felhasználható ön ellen a bíróságon. Jogában áll ügyvédet fogadni. Amennyiben nem tud ügyvédet fogadni, úgy Georgia állam rendel ki egyet hivatalból. Megértette?

Nagyszerűen összefoglalta a Miranda-törvényt. Érthetően beszélt, nem egy kártyáról olvasta. Úgy artikulált, mint aki tudja, hogy a törvény mit is jelent, és miért fontos számomra és számára is. Nem válaszoltam.

– Megértette a jogait? – kérdezte ismét.

Ezúttal sem válaszoltam. Az évek során megtanultam, hogy az a legjobb módszer, ha az ember egyetlen szót sem szól. Ha valaki mond valamit, azt könnyedén félrehallhatják, félreérthetik, belemagyarázhatnak valamit. Letartóztathatják vagy lelőhetik miatta az embert. A hallgatás felidegesíti a letartóztatást végző tisztet. Ugyan közli, hogy jogomban áll hallgatni, de már nem tud mit kezdeni velem, ha élek a jogommal. Gyilkosságért készülnek letartóztatni. Én azonban hallgatok.

– Megértette a jogait? – kérdezte ismét a Baker nevű pasas. – Beszéli a nyelvünket?

Baker nyugodt volt. Én nem feleltem. Baker továbbra is nyugodt maradt. Egy olyan ember nyugalma áradt belőle, aki túl van egy vészhelyezeten. Csak bevisz a rendőrkapitányságra, és máris másvalaki problémája leszek. Baker a három másik rendőrtisztre nézett.

– Jól van, jegyezzétek fel, nem mondott semmit – morogta. – Menjünk.

Az ajtóhoz kísértek. Libasorban hagytuk el az étkezdét, elsőnek

Baker, majd a puskás pasas hátrafelé sétálva, a fekete puskacsövet még mindig rám szegezve. A névtáblája szerint Stevensonnek hívták. Ő is átlagos testalkatú, sportos férfi volt. A fegyvere, amelyet a hasamra irányított, úgy nézett ki, mint egy ereszcsonna. Mögöttem jött az erősítés. Hátrafeszített kézzel vezettek ki az ajtón.

A murvás parkolóban égetett a hőség. Talán egész éjszaka és a délelőtt nagy részében eshetett az eső, a perzselő napsütésben pedig a föld kiadta magából a párát. Egy átlagos napon ez a hely csak egy poros, forró kisváros volt. Ma azonban nehézzé tette a levegőt az ázott járda illata a déli napsütésben. Az arcomat a nap felé fordítottam, és vettem egy mély levegőt, miközben a rendőrök újrarendezték a sorokat. Mindkét könyökömnél elhelyezkedett egy rendőr arra a néhány lépésnyi sétára, amíg el nem értük a járóautókat. Stevenson még mindig készenlétben állt a puskával. A közelebbi autónál hátralépett, hogy Baker ki tudja nyitni a hátsó ajtót. Lenyomták a fejemet, majd betuszkoltak a rendőrautóba. A bal hátsó erősítés még lökött is rajtam egyet a derekával. Ügyes mozdulat. Egy ilyen isten háta mögötti helyen inkább az alapos kiképzés, mintsem a tapasztalat eredménye.

Egyedül ültem a hátsó ülésen. Vastag üvegfal választotta el tőlem az első üléseket. Az elülső ajtók mind nyitva voltak. Aztán Baker és Stevenson beszállt. Baker vezetett, Stevenson pedig hátrafordult, hogy rajtam tartsa a szemét. Senki sem szólalt meg. A másik járóautó követett minket. Mindkét kocsi új volt. Csendes és könnyen vezethető, belül pedig tiszta és hűvös. Az ülésen semmi nyoma annak, hogy korábban kétségbeesett és szálnalmas emberek ültek volna rajta.

Kinézttem az ablakon. Georgia, gazdag termőföldek, zsíros, nyirkos, agyagos talaj. Hosszú, egyenes sorokban alacsony bokrok. Valószínűleg mogyoró. Étkezési célra, de attól még felbecsülhetetlen érték a természetnek. Vagy a tulajdonosnak. Az embereknek itt van saját földjük? Vagy itt is óriáscégek birtokolnak mindent? Fogalmam sem volt.

Hamar beértünk a városba. A kocsi siklott a sima, nedves aszfalton. Úgy egy kilométert haladtunk, amikor feltűnt két takaros épület, mindegyik új, előttük zöldfelület. Az egyik építmény a rendőrkapitányság, a másik a tűzoltólaktanya. A város északi szélén álló épületeket csak egy széles fűsáv övezte, előttük egy szobor. Csinos vidéki

építészet, nagy költségvetésből. Az utakat sima aszfalt borította, a járdákat pedig vörös térkő. Valamivel arrébb vakítóan fehér templom emelkedett az épületek között. Mindenütt zászlórudak, előtetők, friss festék, zöld gyepek. A zivatar mindent felfrissített, és ahogy most a hőségben párologott a nedvesség, a színek még intenzívebbé váltak. Virágzó közösség, amely a jövedelmező földművelésnek és az Atlantában dolgozó ingázókra kirótt magas adóknak köszönhetően lett ilyen.

Az autó lassított, majd bekanyarodott a kapitánysághoz vezető útra. Stevenson le sem vette rólam a szemét. Széles, félköríves parkoló. Az épület előtti alacsony falon a következő felirat: *Margrave-i Rendőrkapitányság*. Eszembe jutott, hogy talán aggódnom kellene, hiszen egy olyan városban tartóztattak le, szemmel láthatóan gyilkosság vádjával, ahol korábban még nem jártam. Két dologban azonban biztos voltam. Először is, nem tudják bizonyítani valamiről, hogy megtörtént, ha nem történt meg. Másodszer pedig: én nem öltem meg senkit.

Legalábbis ebben a városban, és egy jó ideje nem.

2. fejezet

Az alacsony, hosszúkás épület bejárata előtt álltunk meg. Baker kiszállt, és körülnézett. Az erősítésként szolgáló rendőrök készenlétben vártak. Stevenson megkerülte az autó csomagtartóját, elhelyezkedett Bakerrel szemben, és rám szegezte a fegyverét. Összeszokott csapat. Baker kinyitotta a hátsó ajtót.

– Rendben, kiszállás, kiszállás – mondta szinte suttozva.

Lábujjhegyen rugózott, közben fel-alá járt a tekintete. Lassan kialszálódtam az autóból. A bilincs nem jelentett nagy segítséget. A levegő közben még melegebb lett. Előreléptem, és vártam, hogy mi következik. Az erősítés mögém lépett. Elöttem a kapitányság bejárata. Az üvegajtó felett hosszú márványablán szögletes betűkkel hirdette a vésett felirat: Margrave Város Rendőrkapitánysága. Baker kitérte az egyik nehezen nyíló ajtót. A mögöttem álló rendőrök betaszították az ajtón, amely aztán becsukódott mögöttünk.

Az épületben ugyancsak hűvös volt. Bent fluoreszkáló fények világítottak. Minden fehér színű volt, és krómból készült. A helyiség leginkább egy bankhoz vagy egy biztosítási irodához hasonlított. Még szőnyeg is volt a padlón. Az ügyeletes őrmester a hosszú recepcióspult mögött állt. Abból kiindulva, ahogy a kapitányság kinézett, arra számított az ember, hogy megkérdezi, miben segíthet. De nem szólalt meg, csak rám meredt. Mögötte hatalmas tér. Egy sötét hajú, egyenruhás nő ült egy széles, alacsony asztalnál, és a papírmunkájával vesződött, mielőtt ő is felém fordította volna a tekintetét. Én pedig csak ott álltam, mindkét oldalamon egy-egy rendőr. Stevenson a recepcióspultnak támaszkodott. A puská csövét még mindig rám szegezte. Baker szintén engem figyelt, akárcsak az ügyeletes tiszt és az egyenruhás nő. Én visszaneéztem rájuk.

Aztán elindultunk balra, és megálltunk egy ajtó előtt. Baker kinyitotta az ajtót, és belöktek a helyiségbe. Egy ablaktalan kihallgatósobába kerültem. Csak egy fehér asztal és három szék állt benne, a padlón szőnyeg, a szoba sarkában kamera. A légkondicionálót jóval hidegebbre állították, mint kint. Még mindig nyirkos volt a ruhám az esőtől.

Baker átkutatta a zsebeimet. A holmimat kis kupacba gyűjtötte az asztalon. Egy guriga készpénz, kevés apró, blokkok, jegyek, cetlik. Baker szemügyre vette az újságot, és a zsebemben hagyta. Rápillantott az órámra, és azt is a csuklómon hagyta. Ezek nem érdekelték. Minden mást egy nagyobb, lezárható tasakba söpört, amely olyanokra volt méretezve, akik több dolgot hordanak maguknál. A zacskón lévő fehér matricára Stevenson ráírt valami sorszámot.

Baker leültegetett, aztán mindannyian távoztak a kihallgatóból. Stevenson magával vitte a holmimat tartalmazó zacskót is. Kimentek, és becsukták az ajtót; hallottam, ahogy kattant a nehéz, olajozott zár. A precízió hangja. Egy nagy acélzár hangja. Annak a zárnak a hangja, amelyik miatt nem tudok innen elmenni.

Úgy számítottam, hogy egy ideig magamra hagynak. Általában ez a bevett eljárás. A magány megoldja az ember nyelvét. A megoldódott nyelv pedig előbb vagy utóbb vallomást tesz. Egyórányi magány a látványos letartóztatás után nem rossz taktika.

Azonban elszámítottam magam. Szó sem volt egyórás magány-

ról. Talán ez a második taktikai melléfogásuk. Baker kinyitotta az ajtót, és belépett a helyiségbe. A kezében kávé, műanyag pohárban. Bekérte maga mellé az egyenruhás nőt is, azt, aki az asztalánál ült, amikor behoztak. Az ajtó nehéz kattanással csukódott be mögöttem. Egy fémládát tett az asztalra. Kinyitotta, és elővett egy fekete, műanyag táblát fehér számokkal.

Mint egy asszisztens a fogorvosi rendelőben, nyers, bűnbánatos együttérzéssel adta összebilincsel kezembe a táblát. Rápillantottam, hogy a megfelelő irányban áll-e, aztán az állam alá tartottam. A nő elővett egy ócska fényképezőgépet, és leült velem szemben. A könyökével megtámaszkodott az asztalon, és beállította a fényképezőgépet. Előredőlt, a melle az asztal szélén pihent. Csinos nő, sötét haj, nagy szem. Ránéztem, ő visszamosolygott. A kamera kattant, a vaku felvillant. Mire megkért volna, én máris elfordultam a széken a profilképhez. A táblát a vállamhoz tartottam, és a falra meredtem. A kamera ismét kattant, a vaku újra felvillant. Visszafordultam, és a bilincsek miatt két kézzel felé nyújtottam a táblát. A nő elvette, és összeszorított szájjal rám mosolygott: tudja, hogy kellemetlen procedúra, de szükséges. Mint egy asszisztens a fogorvosi rendelőben.

Aztán elővette az ujjlenyomat levételéhez szükséges eszközt. Az ujjlenyomatom nyilvántartásba vételéhez szolgáló lapon már szerepelt egy szám. A hüvelykujj négyzete mindig kisebb a kellenél. Ennek a fajtának a hátulján is volt két nagyobb téglalap a tenyerlenyomat számára. A bilincs miatt az egész procedúra nehézkesnek bizonyult, de Baker nem ajánlotta fel, hogy leveszi. A nő bekente tintával a kezemet. A keze puha volt, és hűvös. Nem viselt jegygyűrűt. Az ujjlenyomat levétele után a kezembe nyomott egy marék zsebkenődőt. A tinta könnyen lejött a tenyeremről. Bizonyára valami új anyag, még nem találkoztam vele.

A nő kivette a filmet a gépből, és letette az ujjlenyomataimat tartalmazó lapot az asztalra, aztán visszarakta a fényképezőgépet a ládába. Baker kopogott az ajtón. Az kinyílt, a nő összeszedte a cuccait. Senki sem szólalt meg. A nő kiment a helyiségből, Baker viszont bent maradt velem. Az olajozott zár kattant, amikor az ajtó becsukódott. Aztán az őrmester nekidőlt az ajtónak, és rám nézett.

– A főnököm hamarosan megérkezik – mondta. – Vele muszáj lesz szóba állnia. Komoly dologról van szó, amit tisztázni kell.

Nem feleltem semmit. Azzal nem tisztázunk semmit, ha nekiálunk beszélgetni. A pasas egyébként kulturálan, tisztelettudóan viselkedett. Próba elé állítottam, kinyújtottam a kezemet, szótlanul kérve, hogy vegye le a bilincset. Egy pillanatig hezitált, majd elővette a kulcsot, és kinyitotta a bilincset, majd visszafűzte az övére. Baker rám nézett, én viszonztam a pillantását, közben magam mellé engedtem a kezem. Nem sóhajtoztam hálálkodva, nem dörzsölgettem szomorúan a csuklómat. Nem akartam semmilyen kapcsolatot ezzel az alakkal.

– Jól van – szólaltam meg végül. – Találkozni akarok a főnökével.

Most először szólaltam meg azóta, hogy reggelit rendeltem. Baker megkönnyebbült. Kétszer kopogtatott az ajtón, mire valaki kinyitotta. Intett, hogy tartsak vele. Stevenson a nagy helyiségnek háttal várakozott. Már nem volt a kezében puska, és a másik két rendőr is eltűnt valahová. Mindenki kezdett megnyugodni. A két rendőr közrefogott, Baker lazán megragadta a karom. Elsétáltunk a nagy helyiség mellett, amíg az épület hátuljában egy ajtóhoz nem értünk. Stevenson kinyitotta, és beléptünk egy nagy irodába. Minden bútor rózsafából készült.

Egy kövér pasas ült a rózsafa íróasztalnál, mögötte hatalmas zászlók. Az egyik az amerikai volt, aranyszínű rojtokkal szegélyezve, a másik, ha minden igaz, Georgia államé. A két zászló között egy hatalmas, régi óra lógott, mahagónikeretben. Úgy nézett ki, mintha már évtizedek óta políroznák. Valószínűleg a régi rendőrkapitányságé lehetett, amelyet leromboltak, hogy felépítsék az újat, és az építész így akarta becsempészni az új épületbe a történelmet. Már majdnem fél egy volt.

A kövér pasas rám nézett az asztala mögül, amikor belöktek az ajtón. A tekintete üres volt, mintha épp arra próbálna rájönni, ki is vagyok. A szeme összeszűkül, ahogy járt az agya, aztán az arcára gúnyos mosoly ült.

– Tedd le a segged arra a székre, és fogd be a szádat! – zihálta szaggatottan. Kiabálásnak hangzott volna, ha rendben lett volna a pasas tüdeje.

A kövér fickó meglepett. Kifejezetten seggfejnek látszott. Nem olyan, mint akikkel eddig talákoztam. Baker és a letartóztatást végző csapata azt tették, amit tenniük kellett, profik voltak, és hatékonyak.

Az ujjlenyomatomat levevő nő is tudta a dolgát. Ez a kövér zsernyák azonban csak feleslegesen foglalta a helyet. Vékony szálú haja zsiros volt, és a légkondi mellett is izzadt, az arca szürkés-vöröses árnyalatot öltött a túlsúlynak és az egészségtelen életmódnak köszönhetően. A vérnyomása az egekben, az artériák elmeszesedtek. Erősen kétlem, hogy alkalmas a pozíciójára.

– Morrison vagyok – mutatkozott be lihegve. Nem mintha érdekelne. – Én vagyok Margrave rendőrkapitánya. Te pedig egy gyilkos betolakodó. Idejöttél a városomba, és jó nagy rendetlenséget csináltál Mr. Kliner magánterületén. Szóval ideje, hogy vallomást tegyél a nyomozati csoport vezetőjének.

Morrison megállt, és rám bámult. Mintha még mindig azon töprengene, honnan is ismerhet. Vagy éppenséggel válaszra várt. Azt tőlem nem fogja megkapni.

– Aztán mehetsz majd a dutyiba – bökött felém a húsos mutatóujjával. – Aztán meg a villamosszékre. Én pedig majd jól rászarak a kicseszett földkupacra, ami alá eltemetnek.

Kitornázta hatalmas testét a székéből, és elfordította a fejét.

– Én venném a kezembe ezt az ügyet – jelentette ki –, ha nem lennék ennyire elfoglalt.

Morrison kicsoszogott az asztala mögül. Ott álltam az asztal és az ajtó között. Ahogy elcammogott mellettem, megállt. Széles orra nagyjából a középső kabátgombommal volt egy magasságban. Amikor felnézett rám, látszott rajta, hogy nagyon jár valamin az agya.

– Már láttalak valahol – motyogta. – De hol?

Előbb Bakerre, majd Stevensonre nézett, mintha csak arra várt volna, hogy lejegyezzék minden egyes mondatát, az időpontot is fel tüntetve.

– Már láttam ezt a faszit valahol – dűnnyögte.

Morrison becsapta maga mögött az ajtót. A két rendőrrel várakoztam, amíg a nyomozati csoport vezetője meg nem érkezett. Magas, fekete férfi lépett be az ajtón, nem volt igazán idős, de őszült és kopaszodott, ami egészen előkelő kisugárzást kölcsönzött neki. Életteli és magabiztos benyomást keltett. Elegáns volt, régi tweedöltönyt viselt, bársonymellényt és kifényesített cipőt. Ez a fickó úgy nézett ki, ahogy

egy főnöknek ki kell néznie. Intett Bakernek és Stevensonnek, hogy menjenek ki az irodából, aztán becsukta mögöttük az ajtót. Leült az íróasztalhoz, nekem pedig a szemközti széket kínálta fel.

Kihúzta az íróasztal egyik fiókját, és egy kazettás magnót vett elő. Felemelte kartávolságra, hogy kibogozza az összegabalyodott vezetékét. Bedugta a magnót, majd csatlakoztatta a mikrofont is, aztán betett egy kazettát, lenyomta a *Felvétel* gombot, és megkocogtatta a körmével a mikrofont. Leállította a szalagot, és visszacsévélte. Lejatszotta a felvételt. Lehetett hallani a körme kopogását. Bólintott egyet, majd ismét visszatekerete a szalagot, és újra lenyomta a *Felvétel* gombot. Én csak ültem és figyeltem.

Egy pillanatig mindketten csendben ültünk, csak halk zúgást lehetett hallani, amelynek forrása lehetett a légkondi, a lámpa vagy a számítógép is. Vagy éppenséggel a magnó, ahogy lassan tekerte a szalagot. Az óra másodpercmutatója cammogva kattogott. Nem siettetett, mintha kész lenne arra, hogy az idők végezetéig mutassa az időt, függetlenül attól, hogy én miként döntök. Aztán a zsaru hátradőlt a széken, és mereven rám nézett. Összeérintette az ujjbegyeit, ahogy a magas, elegáns emberek szokták.

– Rendben – szólalt meg végül. – Van néhány kérdésünk.

A hangja mély volt, mint egy morajlás. Nem a déliekre jellemző kiejtéssel beszélt. Mindent összevetve úgy nézett ki, mint egy bostoni bankár. Leszámítva a bőrszínét.

– Finlay százados vagyok – közölte a fekete férfi. – Én vagyok a kapitányság nyomozati osztályának a vezetője. Úgy értesültem, hogy ismertették magával a jogait, bár eddig nem erősítette meg, hogy meg is értette őket. Mielőtt továbbmegyünk, elsőként ezt kellene tisztáznunk.

Nem is bostoni bankár. Inkább valaki, aki a Harvardon végzett.

– Megértettem a jogaimat – feleltem.

A fickó bólintott.

– Remek – mondta. – Ennek örülök. Hol van az ügyvédje?

– Nincs szükségem ügyvédre – ellenkeztem.

– Gyilkossággal vádoljuk – emlékeztetett Finlay. – Szüksége van ügyvédre. Mi is kirendelhetünk valakit maga mellé ingyen. Azt szeretné, ha mi rendelnénk ki valakit ingyen?

– Nem, nincs szükségem ügyvédre – ismételt meg.

A Finlay nevezetű pasas egy hosszú pillanatig rám meredt az ujjai felett.

– Oké – ment bele végül. – Ebben az esetben viszont alá kell írnia egy nyilatkozatot, ami tartalmazza, hogy mi tájékoztattuk arról, hogy ügyvédre lesz szüksége, illetve hogy ingyen ki tudunk rendelni valakit maga mellé, de maga nem élt ezzel a lehetőséggel.

– Rendben.

Egy másik fiókból elővette a nyomtatványt, az óráján pedig megnézte a pontos időt és a dátumot. Elém tolta az iratot. Hatalmas iksz jelölte azt a helyet, ahol alá kellett írnom a nyilatkozatot. Finlay odanyújtotta a tollát is. Aláírtam a dokumentumot, majd visszacsúsztatam elé. Végigfutotta, aztán eltette egy bőr irattartóba.

– Nem tudom elolvasni az aláírását – mondta. – Így a rend kedvéért a nevével, a címével és a születési dátumával kezdjük.

Ismét csend telepedett a helyiségre. Megnéztem magamnak Finlay-t. Csökönyös fickónak tűnt. Talán negyvenöt éves lehetett. Az ember nem lesz csak úgy egy nyomozati csoport vezetője Georgia államban ennyi idős korára, pláne, ha fekete. Kivéve, ha az a valaki hajthatatlan. Lehetetlen manipulálni. Vettem egy mély lélegzetet.

– Jack Reachernek hívnak – soroltam. – Nincs középső nevem. Nincs lakcímem.

Finlay leírta a válaszaimat. Nem sok mindent tudott lejegyezni. Aztán megadtam neki a születési dátumomat is.

– Jól van, Mr. Reacher – folytatta Finlay –, ahogy mondtam, számos kérdésre keressük a választ. Átnéztem a személyes dolgait, és nem találtam semmiféle személyazonosító igazolványt: se jogosítványt, se hitelkártyát, semmit. Az imént azt mondta, hogy lakcíme sincs. Felmerül bennem a kérdés, hogy akkor mégis ki ez az alak?

Nem várta meg, hogy bármit is reagáljak erre a kérdésre, hanem azonnal feltette a következőt.

– Ki volt az a leborotvált fejű pasas?

Nem feleltem. A hatalmas órát figyeltem, vártam, hogy megmozduljon a percmutató.

– Mondja el, mi történt.

Fogalmam sincs, hogy mi történt. Egyáltalán semmi. Valami történt valakivel, de nem velem. Csak ültem ott, és nem válaszoltam.

– Mit jelent az, hogy *pluribus*? – kérdezte Finlay.

Ránéztem, és megvontam a vállam.

– Az Egyesült Államok mottója? – kérdeztem vissza. – *E pluribus unum*? Sokból egy? Ha jól tudom, 1776-ban fogadta el a Második Kontinentális Kongresszus.

Finlay felnyögött. Én zavartalanul meredtem rá. Ő talán majd válaszolni fog egy-két kérdésemre.

– Mi ez az egész? – kérdeztem.

Ismét csend. Finlay felém fordult, azon töprengett, hogy válaszoljon-e a kérdésemre, és ha igen, akkor mit is feleljen.

– Mi ez az egész? – kérdeztem ismét.

Finlay hátradőlt, és összetette a két kezét.

– Tudja maga nagyon jól, hogy mi ez az egész – mondta végül. – Gyilkosság. Egyes részletek nem a gyenge idegzetűeknek valók. Az áldozatot a Klinler-raktárnál találták meg ma reggel, az országút északi végénél, az autópálya-felhajtónál. A szemtanúk láttak egy férfit el-sétálni a helyszínről, nem sokkal ma reggel nyolc után. A személyle-írás szerint egy feltűnően magas, szőke hajú, fehér férfiról van szó, aki hosszú, fekete szövetkabátot viselt, de nem volt nála sem kalap, sem semmiféle csomag.

Ismét csend. Fehér férfi vagyok, feltűnően magas, szőke hajú. Fekete szövetkabátban ülök itt éppen, és nincs kalapom, sem csomagom. Ma reggel majdnem négy órán keresztül, nyolctól úgy három-negyed tizenkettőig az országút mentén sétáltam.

– Milyen hosszú az országút az autópályától eddig? – kérdeztem.

Finlay gondolkozott, mielőtt válaszolt volna.

– Valamivel több mint húsz kilométer – felelte.

– Rendben – fűztem tovább a gondolatmenetem. – Az autópályától egészen a városig gyalog jöttem. Az valamivel több mint húsz kilométer. Biztos rengetegen láttak. De ez még nem jelenti azt, hogy el is követtem valamit.

Finlay nem reagált. Egyre kíváncsibb lettem a részletekre.

– Ez a maga körzete? – kérdeztem. – Egészen az autópályáig?

– Pontosan – válaszolta. – Világosan meg van határozva, hogy meddig tart a rendőrség fennhatósága. Nem talál semmilyen kiskaput, Mr. Reacher. A városhatár egészen az autópályánál húzódik. A raktárépületek biztonságáért is kétségkívül a margrave-i rendőrség felel.

Finlay várt, én bólintottam, mire ő folytatta:

– Kliner építette a raktárakat öt évvel ezelőtt – magyarázta. – Hallott már róla?

Nemet intettem a fejemmel.

– Honnan kellett volna hallanom? – vetettem fel. – Még sohasem jártam itt.

– Kliner fontos ember errefelé – magyarázta Finlay. – A raktár-épületekből komoly adóbevételre tesz szert a város, aminek meg is van az eredménye. Szóval nagy bevételt és nagy hasznot jelentenek, anélkül hogy problémát okoznának, mivel jó messze fekszenek a várostól. Ezért mi szemmel tartjuk a területet, ami ebben a pillanatban egy gyilkosság helyszíne, és magának van mit megmagyaráznia.

A pasas ugyan csak a munkáját végezte, de az én időmet pazarolta.

– Rendben, Finlay – adtam be végül a derekam. – Vallomást teszek, amelyben minden egyes apróságról beszámolok, ami azóta történt, hogy átléptem ennek az isten háta mögötti porfészeknek a határát, egészen addig, amíg le nem tartóztattak a rohadt reggelim kelletős közepén, és be nem cipeltek ide. Ha valami releváns dolgot ki tud hámozni belőle, kap tőlem valami medált. Ugyanis csak annyi írható a számlámra, hogy majdnem négy órán keresztül az egyik lábamat a másik elé tettem a szakadó esőben, húsz kilométeren át.

Hat hónapja ez volt a leghosszabb megszólalásom. Finlay csak ült, és engem bámult. Ugyanazzal az alapvető dilemmával küzdött, mint bármelyik nyomozó. Az ösztönei azt súgták, hogy nem én vagyok az embere, mégis itt ülök vele szemben az irodájában. Mit tehet ilyenkor egy nyomozó? Hagytam töprengeni, aztán majd megpróbálom eltalálni, mikor tudnám finoman a helyes irányba terelni. Valami olyasmit mondanék, hogy a pasas, akit keres, még mindig szabadon rohangál, miközben ő velem vesztegeti az idejét. Ez csak még jobban elbizonytalanítaná. Azonban Finlay előbb lépett. A rossz irányba.

– Nincs vallomás – mondta. – Én kérdezek, maga válaszol. Maga Jack Reacher, középső név nélkül. Nincs lakcíme, sem semmiféle személyazonosító igazolványa. Kicsoda maga, egy csavargó?

Felsőhajtottam. Péntek van, a nagy óra szerint már elmúlt a nap fele. Finlay a nehezebb utat választotta. Én az egész hétvégét előzetesen fogom tölteni. Talán hétfőn kiengednek.

– Nem vagyok csavargó, Finlay – helyesbítettem. – Sokkal inkább vándor. Van különbség.

Finlay lassan megrázta a fejét.

– Ne okoskodjon itt nekem, Reacher! – csattant fel. – Nagy szarban van. Komoly dolgok történtek erre felé. Van egy szemtanúnk, aki látta magát, ahogy elhagyja a bűntett helyszínét. Maga csak egy idegen itt, akinél nincsenek iratok, és akinek nincs alibije. Szóval nem kellene okoskodnia.

Finlay még mindig csak a munkáját végezte, de továbbra is az én időmet vesztegette.

– Nem a bűntett helyszínét hagytam ott – tiltakoztam. – Csak végigmentem azon a rohadt úton. Ez azért nem ugyanaz, igaz? Ha éppen a bűncselekmény helyszínéről menekültem volna, akkor nem elrejtőztem volna, ahelyett hogy végigsétálok az út mentén? Mi a baj azzal, hogy végigsétál az ember az út mentén? Mindenki ezt csinálja, nem?

Finlay előre hajolt, és megrázta a fejét.

– Nem – válaszolta. – Amióta feltalálták az autót, senki sem ment végig gyalog a mellett az út mellett. Miért nincs lakcíme? Hová valósi? Válaszoljon, ne raboljuk egymás idejét!

– Egyetértek, Finlay, ne raboljuk egymás idejét. Azért nincs lakcímem, mert nincs otthonom. Egy nap talán letelepszem valahol, és akkor lesz lakcímem, ahonnan majd küldök egy képeslapot, aztán a címet beírhatja a jegyzetei közé, ha már annyira aggódik miatta.

Finlay rám meredt, és felmérte a lehetőségeit. A türelmes várakozást választotta. Lehet, hogy türelmes, de elképesztően csökönös, mint akit nem lehet eltéríteni az elképzeléseitől.

– Hová valósi? – kérdezi. – Mi volt a legutóbbi lakcíme?

– Mire céloz pontosan, amikor azt kérdezi, hová valósi vagyok? – kérdeztem vissza.

Finlay összeszorította a száját. Most még fel is fogom húzni. De Finlay nem esett ki a szerepéből. A türelmét fagyos szarkazmussal fűszerezte meg.

– Jól van – mondta. – Nem értette meg a kérdésemet, szóval hadd magyarázzam el. Arra vagyok kíváncsi, hogy hol született, vagy hogy hol töltötte az élete egy jelentős részét, ami társadalmi vagy kulturális szempontból a legmélyebb benyomást gyakorolta önre.

Ráemeltem a tekintetemet.

– Mondok egy példát – folytatta. – Én magam Bostonban születtem, Bostonban jártam iskolába, és húsz évig Bostonban dolgoztam, így én bostoninak vallom magam, és azt hiszem, ezzel maga is egyetért.

Igazam volt. Harvardi fickó. Harvardi fickó, akinek mindjárt eldurran az agya.

– Oké – adtam meg magam. – Feltette a kérdéseit, én pedig megválaszolom őket. De hadd jegyezzen meg valamit. Nem én vagyok a maga embere. Ez hétfőre már magának is világos lesz. Szóval ne szúrjon ki magával, és folytassa a nyomozást.

Finlay majdnem elmosolyodott, aztán komolyan bólintott.

– Köszönöm a tanácsát – mondta. – És hogy ennyire aggódik a karrieremért.

– Szívesen – feleltem.

– Folytassa.

– Rendben van. A fennhézázó definíciója szerint én sehová sem vagyok valósi. A hadseregből jöttem. Egy nyugat-berlini amerikai támaszponton születtem. Apám haditengerész volt, anyám egy francia civil, akivel apám Hollandiában találkozott. Koreában házasodtak össze.

Finlay bólogatva jegyzetelt.

– Katonagyerek voltam – folytattam. – Ha mutat nekem egy listát az amerikai támaszpontokról szerte a világon, én mindegyiken éltem. Vagy két tucat országban jártam, amíg be nem fejeztem a középiskolát, majd négy évet a West Pointon töltöttem.

– Folytassa.

– A hadseregnél maradtam, a katonai rendészetnél. Ismét körbejártam az összes támaszpontot. Majd harminchat évvel azután, hogy először egy tiszt gyerekeként, aztán magam is tisztként végigjártam az összes támaszpontot, hirtelen nem volt többé szükség hatalmas hadseregére, mert a szovjeteknek befellegzett. Éljen, ideje a békeosztaléknak. Magának ez azt jelenti, hogy az adódollárjait valami másra költik, én viszont itt állok harminchat évesen, munka nélkül, egykori katonai rendőrként, miközben egy beképzelt, civil barom, aki abban a világban, ahonnan jöttem, öt percet sem maradna életben, éppen csavargónak néz.

Finlay elgondolkozott egy pillanatra, de nem hatottam meg.

– Folytassa.

Megvontam a vállam.

– Így most a magam ura vagyok – tettem hozzá. – Lehet, hogy egyszer találok valami munkát, de az is lehet, hogy nem. Talán egyszer letelepszem valahol, de meglehet, hogy nem. Jelenleg biztosan nem tervezem.

Finlay bólintott, és lejegyzett néhány újabb sort.

– Mikor szerelt le? – kérdezte.

– Hat hónappal ezelőtt – feleltem. – Áprilisban.

– Azóta volt valami munkája?

– Most viccel? – hördültem fel. – Utoljára mikor keresett munkát?

– Áprilisban – utánczolt Finlay. – Hat hónappal ezelőtt. Akkor kaptam ezt az állást.

– Hát, jó magának, Finlay.

Nem tudtam egyebet mondani. Finlay egy pillanatra rajtam felejtette a tekintetét.

– Miből él? – folytatta a kihallgatást. – Mi volt a rangja?

– Őrnagy voltam – válaszoltam. – A hadsereg ad végkielégítést az elbocsátott katonáknak. A java része még megvan. Igyekszem úgy alakítani, hogy minél tovább kitartson.

Hosszú csend, aztán Finlay dobolni kezd az asztalon a tolla hegyével.

– Akkor beszéljünk az elmúlt huszonnégy óráról – szólalt meg ismét.

Felsőhajtottam. Nehéz percek következnek.

– A távolsági járattal érkeztem – kezdtem a történetet. – Az országútnál szálltam le ma reggel nyolckor. Besétáltam a városba, elérkeztem az étkezdéhez, és éppen a reggelim közepén tartottam, amikor maguk megjelentek, és berángattak ide.

– Van valami dolga itt? – kérdezte Finlay.

Megráztam a fejem.

– Nincs munkám – feleltem. – Nincs dolgom sehol.

Finlay ezt is lejegyezte.

– Hol szállt fel a buszra? – tette fel az újabb kérdést.

– Tampában. Tegnap éjfélkor indultam.

– A floridai Tampában? – kérdezett vissza.

Bólintottam. Finlay kirántott egy másik fiókot, és elővette a tá-

volsági busz menetrendjét. Fellapozta, és hosszú, barna ujját végig húzta az egyik oldalon. Nagyon alapos a pasas. Aztán rám nézett.

– Ez egy expresszjárat – mondta. – Egyenesen északra tart, Atlantába. Kilence ér oda. Itt nem áll meg nyolckor.

Megráztam a fejem.

– Megkértem a sofőrt, hogy álljon meg. Azt mondta, hogy nem szabad, de azért megtette. Külön az én kérésemre állt meg, hogy le szállhassak.

– Már járt itt korábban is? – kérdezte.

Ismét megráztam a fejem.

– Élnék itt rokonai?

– Errefelé nem – feleltem.

– Van még életben lévő rokona?

– Van egy testvérem Washingtonban – válaszoltam. – A pénzügyminisztériumnak dolgozik.

– Vannak barátai Georgiában? – firtatta Finlay.

– Nincsenek – hallatszott a válaszom.

Finlay mindent lejegyzetelt. Aztán hosszú szünet következett. Fogadni mertem volna, hogy mi lesz a következő kérdés.

– Akkor miért? – kérdezte. – Miért szállt le a buszról egy olyan megállóban, ami nincs is benne a járat menetrendjében, és miért sétált húsz kilométert az esőben egy városba, ahová semmi oka sem volt menni?

Ez volt a fogós kérdés. Finlay azonnal ráérezett. Mint ahogy az ügyész is tudná, hogy ezt a kérdést kellene feltennie. Én pedig nem igazán tudtam válaszolni rá.

– Mit mondhatnék? Önkényes döntés volt. Nyugtalan voltam, nem tudtam egy helyben maradni, érte?

– De miért éppen ide jött?

– Nem tudom. A mellettem ülő fickónál volt egy térkép, és én ezt a várost néztem ki. Nem akartam a főútvonalak mentén haladni. Úgy gondoltam, hogy innen majd visszafordulhatok a Mexikói-öböl felé, vagy akár nyugatabbra.

– Ezt a várost nézte ki? – hitetlenkedett Finlay. – Na, ne szívasson. Majd pont erre a helyre fog rábökni. Ez a hely egy nagy semmi a térképen, csak egy pont meg egy név. Kell hogy legyen valami oka annak, hogy idejött.

Bólintottam.

– Blind Blake nyomára akartam bukkanni.

– Ki a fene az a Blind Blake?

Úgy mérlegelte a lehetséges forгатókönyveket, mint ahogy a sakkszámítógép értékeli a következő lépéseket. Vajon Blind Blake a barátom volt, vagy az ellenségem, a bűntársam, egy összeesküvő, a mentorom, a hitelezőm, az adósom vagy a következő áldozatom?

– Blind Blake egy gitáros volt – világosítom fel. – Hatvan évvel ezelőtt halt meg, lehet, hogy meggyilkolták. A bátyám vett tőle egy lemezt, aminek azt írták a borítóján, hogy Margrave-ben érte utol a halál. Egy levélben számolt be róla. Arról is írt, hogy a munkája miatt tavasszal már járt errefelé néhányszor. Így arra gondoltam, utánajárok, hogy mi az igazság Blind Blake halálával kapcsolatban.

Finlay arcán nem látszott semmi érzélem. Valószínűleg nem győzte meg a történetem. Mondjuk a helyében én sem lennék meggyőzve.

– Egy gitáros miatt jött ide? – kérdezte. – Egy olyan gitáros miatt, aki már hatvan éve halott? Miért? Maga is gitározik?

– Nem – ismertem be.

– Hogy írt magának a bátyja – jött a következő kérdés –, amikor nincs is lakcíme?

– Az egykori egységem címére küldte a levelet – magyaráztam.

– Azt ahhoz a bankhoz továbbítják, ahol a végkielégítésemet tartom, és utána abba a fiókba küldik tovább, ahol éppen pénzt veszek ki a számlámról.

Finlay megrázta a fejét, és lejegyzett valamit.

– A Tampából induló éjfél távolsági busszal jött, igaz?

Bólintottam.

– Megvan a jegye? – kérdezte Finlay.

– Gondolom, a többi tulajdonom között a zacskóban – feleltem.

Baker egy tasakba pakolta az összes cuccomat, amit Stevenson címkezett fel.

– Esetleg a buszsofőr emlékezhet magára? – kérdezte Finlay.

– Talán – feleltem. – Hiszen úgy kellett megkérnem, hogy álljon meg a város határában, a megálló nem volt benne a menetrendben.

A helyzet egyre elvontabbá vált, mintha csak külső szemlélője lennék az eseményeknek. A munkám lényegében nem különbözött

attól, amit Finlay csinált. Éppen ezért az a furcsa érzés kerített hatalmába, mintha valaki más ügyét tárgyalnánk meg, mintha csak kollégák lennénk, akik átrágják magukat egy nehezebb ügyön.

– Miért nincs munkája? – firtatta Finlay.

Megvontam a vállam. Valahogyan meg kellett magyaráznom.

– Mert nem akarok dolgozni – feleltem. – Tizenhárom évig dolgoztam, és nem jutottam sehová. Úgy vagyok velem, hogy kipróbáltam, mások hogyan csinálják, de egyáltalán nem jött be. Most kipróbálom a dolgot az én elképzeléseim szerint.

Finlay rám meredt.

– Volt valamilyen nézeteltérése a hadseregben? – tette fel az újabb kérdést.

– Nem több, mint amennyi magának Bostonban – vágtam rá.

– Ezzel mire céloz? – kérdezett vissza meglepetten.

– Húsz évet szolgált Bostonban – mondtam. – Ezt maga közölte velem, Finlay. Akkor mégis mit keres ebben az istenverte porfészekben? A nyugdíjas éveit kellene töltenie, Cape Codon vagy valahol arra felé kellene horgászni. Mi a maga története?

– Az nem tartozik magára, Mr. Reacher – hátrált meg Finlay. – Válaszoljon a kérdésemre.

– Kérdezze meg a hadsereget – vontam meg a vállam.

– Meg fogom – bizonygatta –, efelől ne legyen kétsége. Maga szerelt le, vagy úgy penderítették ki?

– Kapnék végkielégítést, ha az utóbbi lenne a helyzet?

– Miért higgyem el azt, hogy akár egy centet is kap tőlük? – erős-ködött. – Maga úgy él, mint egy csavargó. Szóval kitüntetéssel leszerelték. Igen vagy nem?

– Természetesen igen.

Ezt is lejegyezte. Majd elgondolkodott.

– Hogy érezte magát, amiért leszerelték?

Eltöprengtem, aztán megvontam a vállam.

– Nem éreztem magam sehogy sem – feleltem. – Addig a pontig katona voltam, utána meg nem voltam az.

– Semmi keserűség? – próbálkozott Finlay. – Vagy megbántottság?

– Semmi. Ezt kellene éreznem?

– Szóval semmiféle gondja nem volt ezzel? – forszírozta. Mintha muszáj lenne valaminek megbújni a háttérben.

Valamit válaszolnom kellene neki. De nem jutott az eszembe semmi. A születésem napja óta a hadseregben éltem a mindennapjaimat. Most kikerültem onnan. Nagyszerű érzés, mintha felszabadítottak volna, mintha az eddigi életemet tompa fejfájással éltem volna le, és ez csak akkor tűnt fel, amikor már elmúlt. Az egyetlen probléma a megélhetés. Nehéz volt összerakni, hogyan tegyek szert annyi pénzre, amiből meg tudok élni, miközben nem adom fel a szabadságomat. Fél éve egy centet sem kerestem. Ez az egyetlen probléma. De ezt nem mondom el Finlay-nek. A végén még indítékot faragna belőle, például hogy azzal finanszírozom a csavargó életemet, hogy raktárépületek környékén tanyázókat rablok ki. Aztán meg végzek velük.

– Szokatlan ez az új helyzet – mondtam végül. – Különösen úgy, hogy már gyerekként is a hadseregben éltem.

Finlay bólintott, a válaszomon rágódott.

– Miért pont maga? – kérdezte. – Önként választotta a leszerelést?

– Soha semmit nem csinálok önként – javítottam ki. – Ez a katonák alapszabálya.

Újabb csend.

– Volt valami szakterülete a hadseregben?

– Kezdetben általános feladataim voltak. Ilyen a rendszer. Aztán nemzetbiztonsági ügyekkel foglalkoztam öt évig. Az utolsó hat évben pedig új feladatot kaptam.

Hadd kérdezzen rá.

– Mi volt az?

– Gyilkossági nyomozó voltam – feleltem.

Finlay sóhajtva hátradőlt. Ismét összeérintette az ujjbegyeit. Rám nézett, és lassan kifújta a levegőt. Aztán előredőlt, és rám bökött az ujjával.

– Jól van – mondta. – Ennek utánanézek. Megvannak az ujjlenyomatai, és a hadseregnél is meg kell lenniük. megszerezzük a teljes szolgálati jegyzőkönyvét, minden egyes apró részletet. Kapcsolatba lépünk a busztársasággal, és leellenőrizzük a jegyét. Megkeressük a sofőrt és az utastársait. Hamarosan kiderül, hogy igazat mond-e. Ha így van, békén fogom hagyni. Nyilvánvaló, hogy a bűncselekmény körülményeinek további tisztázása is befolyásolja a nyomozás alakulását. Azonban egyelőre nem áll rendelkezésünkre minden adat.

Finlay szünetet tartott, és lassan kifújta a levegőt, majd a szemembe nézett.

– Addig azonban óvatos leszek – folytatta. – Első pillantásra nem valami fényes a helyzete. Egy vándormadár, egy csavargó. Se lakcím, se múlt. Ennyi erővel az egészség ki is találhatta. Lehet, hogy szökevény, és vagy tucatnyi államban végzett már emberekkel itt meg ott. Nem tudhatom. Azt nem várhatja tőlem, hogy a legjobbat feltételezzem magáról. Egyáltalán mi okom van azt hinni, hogy az igazat mondtam? Egészen addig előzetesben marad, amíg nem tudjuk biztosra.

Pontosan erre számítottam. Én is pontosan így fogalmaztam volna. Ehelyett csak néztem rá, és megráztam a fejem.

– Hogy óvatos lenne? – szólaltam fel. – Felől semmi kétség.

Finlay továbbra sem vette le rólam a tekintetét.

– Ha tévedek, meghívom ebédelni hétfőn – ajánlotta –, Eno étkezdéjébe, kiengesztelésül a mai reggelije miatt.

Ismét nemet intettem a fejemmel.

– Nem akarok haverkodni – hűtöttem le Finlay-t.

A férfi megvonta a vállát. Leállította a magnót, és visszatekerte a szalagot, aztán kivette a készülékből, és feldátumozta. Megnyomott a rózsafa asztalon álló telefonon egy gombot, és behívta Bakert az irodába. Vártam. Még mindig fáztam, de legalább már megszáradtam. A georgiai eső bőrig áztatott. A nedvességet most magába szívta az iroda száraz levegője, aztán elvezette a páramentesítő.

Baker kopogott, majd belépett. Finlay megbízta azzal, hogy kísérjen el a cellámig. Majd szabadkozva odabiccentett nekem: *ha kiderülne, hogy nem maga az én emberem, ne felejtse el, hogy csak a munkámat végeztem. Viszonoztam a köszönését: amíg maga a seggét védi, addig valahol egy gyilkos szabadon járkal.*

Maga a cella csak egy széles mélyedés volt a hatalmas őrszoba falában. Három cellát alakítottak ki, amelyeket egymástól és az őrszobától is függőleges rácsokkal választottak el, a rácsok hosszú sorát csak a cellaajtók törték meg. A fémrácsok káprázatosan ragyogtak, mint ha titánból készültek volna. Mindegyik cellát padlószőnyeg borította, de nem volt bennük semmilyen bútor vagy ágykeret. Olyan volt az egész, mint a régimódi karámok luxusverziója.

– Nem itt fogom tölteni az éjszakát? – kérdeztem Bakertől.

– Dehogyan – felelte. – Később majd átszállítják a börtönbe. A busz hatkor indul. Ugyanaz a busz fogja visszahozni hétfőn.

Becsapta az ajtót, és elfordította a kulcsot. A rezeszek becsúsztak a helyükre az ajtókeret körül. Elektromos zár. Kivettem az újságot a zsebemből. Levettem a kabátomat, és feltekertem. Hanyatt feküdtem a padlón, a kabátomból hajtogatott hengert pedig a fejem alá dugtam.

Most már komolyan ki voltam akadva. Az egész hétvégét börtönben fogom tölteni, és nem a kapitányság cellájában. Nem mintha lett volna más tervem, de tudtam, hogy mi folyik a civil börtönökben. A katonaszökevények nagy része civil börtönökben köt ki valamilyen okból kifolyólag. A rendszer értesíti a hadsereget, a katonai rendészet pedig értük megy. Láttam már civil börtönöket. Nem töltött el túl nagy lelkesedéssel a gondolat, hogy odavisznek. Dühösen hallgatom az őrszoba hangjait. Csengett a telefon, valaki a billentyűzeten pötyögött, hol lendületesen, hol lassabban. A rendőrök fel-alá járkálnak, halkán beszélgetnek egymással.

Megpróbáltam elolvasni a kölcsönvett újságot. Jórészt csupa baromság az elnökről és az újraválasztásáért folyó kampányáról. Most épp Pensacolában, a Mexikói-öbölnél járt. Azt tűzte ki célul, hogy még azelőtt rendbe szedi a költségvetést, hogy az unokái megöszülnének. Úgy faragja le mindenhol a kiadásokat, mintha csak egy szobrász lenne. Pensacolában éppenséggel a parti őrség esett áldozatul. Az elmúlt egy évben egy új kezdeményezést indítottak. Mint egy pajzs, úgy cirkáltak Florida partjainál minden egyes nap, hogy átvizsgálják a partvidék tengeri forgalmának kétes elemeit. Hatalmas hírverés előzte meg az intézkedés bevezetését, amely egyébként sikeresebb lett, mint ahogy azt valaha is képzelték. Rengetegféle illegális tevékenységet lefűleltek, főleg drogokat, de fegyvereket, illetve haiti és kubai illegális bevándorlókat is. Az ellenőrzésnek köszönhetően csökkent a bűnözés az Államokban és a kontinens északi felén. Szóval hatalmas siker volt.

Most pedig megszüntetik. Túl drága volt. A parti őrség költségvetése komoly deficittel küzdött. Az elnök pedig nem tudott több pénzt belepumpálni, sőt, meg kell vonnia a támogatásokat, a gazdaság helyzete ugyanis nem valami rózsás. Nem tud mit tenni. Így a

fokozott ellenőrzés hét napon belül megszűnik. Az elnök igyekezett úgy viselkedni, mint egy politikus. A rendfenntartó szervek fejesei kiakadtak, mert ők rájöttek, hogy a megelőzés kifizetődőbb, mint a helyzet kezelése. A washingtoni nagykuttyák viszont elégedettek voltak, mert a járőrökre költött ötven cent sokkal látványosabb, mint az a két dollár, amit a tengerre áldoznak több ezer kilométerre a választóktól. Az érvek oda-vissza repkedtek, miközben az elnök úgy vigyorgott az életlen fotón, mint egy államférfi, aki bejelenti, hogy semmit sem tud tenni. Abba kellett hagynom az olvasást, mert még jobban felhúztam magam.

Zenét hallgattam a fejemben, hogy megnyugtassam magam. Most éppen a *Smokestack Lightning*ot. Az eredeti verzióban Howlin' Wolf gyönyörű, fojtott kiáltással zárja le az első sort. Úgy tartják, hogy az embernek úton kell lennie jó darabig, hogy megértse a vándorokról szóló bluesdalokat. De ez nem igaz. Ahhoz, hogy az ember igazán megértse ezt a stílust, éppen az kell, hogy valahová bezárják. Például egy cellába. Vagy a hadseregbe. Valahová, ahol az embert korlátok veszik körül. Valahová, ahol a gőzmozdony kéményéből előtörő szikrák fénye az elképzelhetetlen szabadság távoli jelzőtüze lesz. Én pedig egy cella padlóján feküdtem a kabátomon, miközben zenét hallgattam a fejemben. Mire eljutottam a harmadik refrén végéig, elaludtam.